

Drugs laat me de realiteit vergeten

Ik ontwaak uit een diepe slaap. Een hand op mijn schouder is het eerste wat ik voel. Daarna hoor ik een stem. 'Wakker worden, Julia.' Mijn ogen zijn nog steeds gesloten. Ik heb geen zin om ze te openen. De droom waar ik in vertoefde was aangenamer. Het ontwaken liet me beseffen dat ik me opnieuw in de realiteit bevond. 'Julia, kom op. Je moet wakker worden.' Ik kende de stem niet, maar wist wel waar ik was, in het ziekenhuis. Dat kon ik horen aan het gepiep van het apparaat waar mijn vinger aangekoppeld was. Het gepiep werkte op mijn zenuwen. Mijn eigen hartslag, maar het werkte op mijn systeem. Bek dicht, wou ik ze allebei afblaffen, al had het weinig nut. Ik wist dat ik vroeg of laat mijn ogen moest openen.

'Daar ben je,' sprak de kordate stem. 'Eindelijk.' Mijn ogen moesten wennen aan het felle licht. Ik schrok toen het gelaat van de onbekende persoon in mijn vizier kwam. Het mondkapje bedekte haar gelaat, maar haar donkere ogen staarde me strak aan. Het maakte me bang, alsof de duivel me aankeek. Haar zwarte haren deden me denken aan een kraai en de bruine ronde puist op haar neus, deden me er nog meer van overtuigen dat ze een kwaadaardige heks was. Ik wou roepen, maar mijn mond voelde droog aan. Mijn lippen scheurde open zodra ik ze opendeed. 'Weet je waar je bent?' vroeg de heks. Ze was geen echte heks, gelukkig. Zij was de verpleegster van het ziekenhuis. Ik wou iets zeggen, maar ze was me voor. 'Je bent in het ziekenhuis op de spoedafdeling. Een man heeft je hier gebracht.' Wie me hier gebracht heeft kan ik me niet meer herinneren. Al kan ik me wel herinneren waar ik het laatste was. Op een bank in het park hier vlakbij. Ik had net mijn dagelijkse dosis heroïne afgehaald bij mijn plaatselijke dealer. Verheugd, euforisch en in extase ging ik vlakbij op een bank zitten. Ik kon niet wachten tot thuis om mijn shot te zetten. De voorbijgangers daar lette ik niet meer op. Ik lette niet meer op de mensen van buitenaf. Zij waren schimmen in mijn ogen, net als ik een schim in hun ogen was. Ik bestond niet meer voor de bestaande wereld. Mijn bestaan was een soort uitschot geworden, een soort die niet meer mocht bestaan, een individu met een besmettelijke ziekte en die onmiddellijk moest uitgeroeid worden. Nee, dit is niet hoe ik het me verbeelde. Dit is hoe het was. Ik was een drugsverslaafde en die horen niet in deze maatschappij, ongeacht of ik arm of rijk ben, een goed of slecht mens, een moordenaar of een moeder... Ik nam drugs en drugs is voor de maatschappij nog erger dan corona, de apen pokken of aids. Ik ging op het bankje zitten en deed wat moest om zo snel mogelijk in mijn roes te komen. Zo kon ik voor even alles vergeten en vertoeven in een wereld waar ik niets kon voelen, al was het maar voor enkele minuten.

'Ben je allang verslaafd?' vroeg de verpleegster verachtend. Haar toon klonk als alle anderen, onbegripvol en onrespectvol. Nu niet dat je respect moet hebben om wat ik mezelf aandoe, maar een beetje begrip is wel fijn. Ach, ik was het al gewoon. Niemand begreep het, enkel diegene die zelf verslaafd zijn, begrijpen de pijn en het leed die je voelt als verslaafd. 'Ik ben al vijf jaar verslaafd.' Ik keek haar niet aan. De schaamte was te groot. Mijn handen verborg ik onder het laken en staarde naar het plafond. 'Word je behandeld voor je verslaving?'

'Nee,' antwoord ik even kordaat als haar stem, maar al gauw word mijn stem terug zacht en onzeker. 'Ik ben al twee keer in behandeling geweest, maar telkens terug hervallen.'

'Ik zal eens bellen of er plaats is voor je?' Wacht, wat gaat ze doen? Ik vraag hier toch niet om.

'Nee!' riep ik. 'Ik wil helemaal niet opnieuw behandeld worden. Ik wil...'

'Het lijkt me toch beter als u zich opnieuw...' Ik maakte een vuist en greep het laken steevast in mijn hand.

'Wat weet u nu wat ik wil of wat er goed is voor mij,' zei ik kwaad. 'U kent me helemaal niet.' Het werd even stil.

'Mevrouw, u hebt net een overdosis gehad en aan de dood ontsnapt. Vind u het dan niet beter om u opnieuw te laten opnemen om af te kicken.' Ik bleef staren naar het plafond. Het had geen zin om hier op in te gaan. De maatschappij wil dat alle verslaafden worden behandeld, wat goed is, maar de reden waarom iemand verslaafd is daar word niet aangewerkt. En zo gebeurt het waarom ik telkens weer hervat. De demonen in mijn hoofd verdwijnen niet. Telkens ik uit de afkick kliniek ontslagen word blijven de nachtmerries in mijn hoofd spoken.

De demonen in mijn hoofd zijn steeds aanwezig, telkens ik hem zie. De vader van mijn moeder. Een monster van een man, mijn opa. Ik heb al vaak geprobeerd om uit mijn leven te verbannen, maar telkens slaagt hij erin om opnieuw in mijn leven te sluipen. Mijn moeder ontkent alles, maar diep vanbinnen weet ik dat ze hetzelfde heeft meegemaakt. Toen ik als klein meisje bij hem op schoot zat, kroop hij met zijn vingers onder mijn rok en streefde hij me. De momenten dat we gingen wandelen in het bos, dan speelde we een spelletje. Het heette; Wie durft... Wie durft opa in de poep te knijpen? Wie durft Julia haar tepel te strelen? Wie durft opa te ****? Godver, zo walgelijk. Het vertellen aan mama had geen zin, net als oma, die ook alles ontkende en de spelletjes onschuldig vond.

Ik was zeventien toen ik thuis wegliep en nooit meer terug kwam.

Nu ben ik er eenentwintig en zie ik eruit als een oude lelijke dame van vijftig, met een rot gebit en een rotte ziekte die hepatitis heet. Een behandeling is mogelijk, maar die neem ik niet. Net als de methadon die ik mag halen. Wat haalt het uit? Wat maakt het uit? En voor wie moet ik het doen?

Oh ja voor mezelf, maar wie ben ik als iedereen mij niet ziet. De serie 'The Walking Dead,' dat ben ik. Een dode schim die nog over straat loopt, maar die iedereen ontwijkt...

De botte verpleegster komt terug binnen. 'Er is jammer genoeg geen plaats meer.' Hoe verwonderlijk en waarom verbaasd me dit niet? Afkickcentrums zitten vol, net als de psychiatrie... De politiek steekt liever zijn geld in het bestrijden tegen drugs, dan het helpen van drugsverslaafden. Wat een logica.

'Ik heb je op een wachtlijst gezet,' gaat ze verder. 'Zodra er plaats is zullen ze je opbellen en kan je u gaan aanmelden.' Zo ironisch. Morgen of straks mag ik naar huis en kan ik mezelf terug vol spuiten, terwijl ik wacht op een vrij plaats om af te kicken.

En zo is het gegaan. De dag nadien mocht ik naar huis, ging naar mijn dealer en toen ik thuis kwam spoot ik mezelf een nieuwe shot heroïne in. Lekker terug in mijn wereld waar ik de realiteit kon vergeten.

A. Marcelina